

Ministerul Finanțelor Publice

Agencia Națională de Administrare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor Publice a
județului Suceava
Biroul Soluționare Contestații

DECIZIA NR. __116__

din ____15.05.2013____

privind soluționarea contestației formulate de

S.C. S.R.L., CUI RO,

din loc. Fălticeni, str., județul Suceava,

înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava

sub nr. din 29.03.2013

Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală Suceava prin adresa nr., înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava sub nr., cu privire la contestația formulată de **S.C. S.R.L., CUI RO**, din loc. Fălticeni, județul Suceava.

Deoarece contestatoarea nu precizează cunatumul accesoriilor aferente debitelor contestate, în temeiul pct. 175.1 din HG 1050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, prin adresa nr., DGFP Suceava a solicitat contestatoarei precizarea cuantumului accesoriilor contestate.

Prin adresa nr., contestatoarea a răspuns că formulează contestație privind TVA în sumă de și accesoriile aferente.

Întrucât petenta nu a precizat cuantumul accesoriilor aferente TVA în sumă de lei, contestația va fi considerată formulată împotriva cuantumului accesoriilor aferente creanțelor principale contestate, rezultate din actul administrativ fiscal atacat, conform prevederilor pct. 2.1 din Ordinul președintelui ANAF nr. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

S.C. S.R.L. formulează contestație împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cu privire la suma de, **reprezentând:**

-– **TVA ;**
-– **accesorii aferente TVA.**

De asemenea, societatea solicită și ridicarea măsurii sechestrului asigurator instituită prin Decizia nr. asupra bunului mobil autoutilitară conform procesului verbal de sechestr.

În raport de data comunicării actelor administrative fiscale contestate, respectiv **08.03.2013**, potrivit semnăturii depuse pe confirmarea de primire nr. de înaintare a actelor atacate, existentă în copie la dosarul cauzei, contestația a fost depusă în termenul legal prevăzut de art. 207 alin. 1 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind înregistrată la DGFP Suceava sub nr. și AIF Suceava sub nr., așa cum rezultă de pe ștampila Serviciului Registraturii DGFP Suceava și respectiv AIF Suceava aplicate pe originalul contestației, aflate la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 205 și 209 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava este învestită să se pronunțe asupra contestației.

I. S.C. S.R.L. contestă Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cu privire la suma de, reprezentând:

-– TVA ;
-– accesorii aferente TVA.

În contestația formulată, societatea susține că sunt abuzive și nefondate constatările organelor fiscale.

Astfel, petenta precizează că, deși a practicat prețuri reduse la bunurile supuse monitorizării, nu a încălcat dispozițiile legale, respectând legislația în materie cu privire la politicile comerciale prevăzute de OG 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață.

Societatea precizează că mărfurile (merele) provenite din achizițiile intracomunitare, care fac obiectul contestației, au țara de proveniență Austria și sunt produse noi de piață, având o calitate superioară față de mărfurile similare, acestea din urmă având țara de proveniență Polonia.

Petenta afirmă că, intenționând lansarea pe piața de consum a acestor mărfuri, deși net superioare calitativ, cât și sub aspectul prețului, respectiv 2,2-2,9 lei/kg, a abordat o politică de preț promoțional, respectiv o strategie de marketing practică pe scară largă, în cazul lansării de produse noi.

Face mențiunea că a urmărit obținerea unui profit din rulajul de marfă, iar ulterior, odată cu acceptarea produsului de către consumator, pe termen lung, a preconizat introducerea pe piață a produsului la valoarea sa reală, realizând astfel un profit mult mai mare.

De asemenea, societatea afirmă că sunt abuzive și nefondate constatările organelor fiscale și pentru că societatea a plătit în anul 2012 TVA în sumă de

....., fapt care denotă buna sa credință, precum și conținutul economic al tranzacțiilor efectuate conform dispozițiilor art. 11 din Codul fiscal, societatea înregistrând profit în anul 2012.

Mai face precizarea că, față de nivelul ridicat al obligațiilor fiscale datorate către stat în sumă de, a solicitat și beneficiază în prezent de o eșalonare la plată, din care suma de reprezintă TVA, iar o majorare în mod nefondat a bazei de impozitare ar prejudicia grav activitatea economică.

De asemenea, precizează că prevederile art. 11 din Codul fiscal nu sunt imperative, nefiind instituită o obligație în acest sens, lăsând la aprecierea organului fiscal tranzacțiile care nu au scop economic. Petenta susține că, în cazul mărfurilor în discuție, a făcut dovada conținutului economic al tranzacțiilor.

Mai mult, societatea susține că în mod greșit organul fiscal a ajustat suma veniturilor și cheltuielilor conform prevederilor art. 11 alin. 2 din Codul fiscal, întrucât consideră că sunt aplicabile prevederile pct. 23 și ale pct. 35 lit. b din HG 44/2004, fiind vorba de prețuri care sunt supuse reducerilor speciale legate de introducerea produselor noi pe piață.

Invocă și prevederile pct. 33 din HG 44/2004.

De asemenea, societatea precizează că, în ceea ce privește decizia de instituire a sechestrului asigurator, se impune ca aceasta să fie ridicată.

În consecință, societatea solicită admiterea contestației în sensul anulării deciziei de impunere și ridicării măsurii sechestrului asigurator instituită.

II. Prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., s-a stabilit în sarcina societății suma de lei, reprezentând impozit pe profit, TVA, impozit pe veniturile din dividende și accesorii aferente, din care petenta contestă suma de, reprezentândTVA șiaccesorii aferente TVA.

În urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că, în perioada ianuarie-iunie 2012, societatea a efectuat achiziții intracomunitare de bunuri supuse monitorizării, pe care le-a vândut fără adaos comercial, la costul de achiziție la care s-au adăugat cheltuielile de transport.

Din analiza cheltuielilor de transport aferentă achizițiilor, a cheltuielilor de achiziție (preț furnizor) și a prețurilor de vânzare a mărfurilor provenite din achiziții intracomunitare în perioada ianuarie – iunie 2012 a rezultat că mărfurile au fost vândute fără o cotă de adaos comercial.

Echipa de inspecție fiscală a procedat la reîntregirea tranzacțiilor efectuate de societate pentru a reflecta conținutul economic al acestora, conform prevederilor art. 11 alin. 1 din Legea nr. 571/2003, modificat.

Astfel, s-a calculat un adaos comercial de 20% practicat pe piață (s-a solicitat informații privind adaosul comercial practicat pe piață și s-a constatat că acesta este de 20% la SC SRL, SC SRL).

În consecință, s-a stabilit suplimentar o bază suplimentară în sumă de și **TVA în sumă de**

Pentru neachitarea la scadență a TVA în sumă des-au calculat dobânzi în sumă de lei și penalități în sumă de lei.

III. Din analiza documentelor existente la dosarul cauzei și având în vedere motivațiile petentei, în raport cu actele normative în vigoare pentru perioada verificată, s-au reținut următoarele:

1. Referitor la suma de, reprezentândTVA și lei accesorii aferente TVA, stabilită suplimentar prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată nr., înregistrată la Activitatea de inspecție fiscală sub nr., Direcția Generală a Finanțelor Publice este învestită să se pronunțe dacă în mod legal organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar TVA aferentă vânzărilor de mere, prin reîncadrarea tranzacției de către organele de inspecție fiscală, în condițiile în care societatea a vândut marfa fără o cotă de adaos comercial.

În fapt, în urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că, în perioada ianuarie-iunie 2012, societatea a efectuat achiziții intracomunitare de bunuri supuse monitorizării, pe care le-a vândut fără adaos comercial, la costul de achiziție la care s-au adăugat cheltuielile de transport.

Din analiza cheltuielilor de transport aferentă achizițiilor, a cheltuielilor de achiziție (preț furnizor) și a prețurilor de vânzare a mărfurilor provenite din achiziții intracomunitare în perioada ianuarie – iunie 2012 a rezultat că mărfurile au fost vândute fără o cotă de adaos comercial.

Echipa de inspecție fiscală a procedat la reîntregirea tranzacțiilor efectuate de societate pentru a reflecta conținutul economic al acestora, conform prevederilor art. 11 alin. 1 din Legea nr. 571/2003, modificat.

Astfel, s-a calculat un adaos comercial de 20% practicat pe piață (s-a solicitat informații privind adaosul comercial practicat pe piață și s-a constatat că acesta este de 20% la SC SRL, SC SRL).

În consecință, s-a stabilit o bază suplimentară în sumă de și **TVA în sumă de**

Pentru neachitarea la scadență a TVA în sumă des-au calculat **dobânzi în sumă delei și penalități în sumă delei.**

Petenta afirmă că, intenționând lansarea pe piața de consum a acestor mărfuri, deși net superioare calitativ, cât și sub aspectul prețului, respectiv lei/kg, a abordat o politică de preț promoțional, respectiv o strategie de marketing practică pe scară largă, în cazul lansării de produse noi.

Societatea susține că în mod greșit organul fiscal a ajustat suma veniturilor și cheltuielilor conform prevederilor art. 11 alin. 2 din Codul fiscal, întrucât consideră că sunt aplicabile prevederile pct. 23 și ale pct. 35 lit. B și pct. 33 din HG 44/2004, fiind vorba de prețuri care sunt supuse reducerilor speciale legate de introducerea produselor noi pe piață.

În drept, cu privire la reîncadrarea operațiunilor din punct de vedere fiscal, sunt aplicabile prevederile **art. 11 alin. 1** din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde se precizează că:

„Art. 11

Prevederi speciale pentru aplicarea Codului fiscal

(1) La stabilirea sumei unui impozit sau a unei taxe în înțelesul prezentului cod, autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.”

Din aceste prevederi legale se reține că autoritățile fiscale pot să nu ia în considerare o tranzacție care nu are un scop economic sau pot reîncadra forma unui tranzacții pentru a reflecta conținutul economic al tranzacției.

La **art. 6 și art. 7 alin (2)** din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare la perioada verificată, se prevede:

„Art. 6

Exercitarea dreptului de apreciere

Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză.

[...]

Art. 7 [...]

(2) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica și va avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz.”

Din prevederile legale citate mai sus, se reține că organele fiscale sunt îndreptățite să aprecieze relevanța stărilor de fapt fiscale, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză, și să utilizeze toate informațiile necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului, în analiza efectuată organul fiscal putând identifica și avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz.

Din documentele existente la dosarul cauzei se reține că, în urma verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că, în perioada ianuarie-iunie 2012, societatea a efectuat achiziții intracomunitare de bunuri supuse monitorizării, pe care le-a vândut fără adaos comercial.

Din analiza cheltuielilor de transport aferentă achizițiilor, a cheltuielilor de achiziție (preț furnizor) și a prețurilor de vânzare a mărfurilor provenite din achiziții

intracomunitare în perioada ianuarie – iunie 2012 a rezultat că mărfurile au fost vândute fără o cotă de adaos comercial.

Echipa de inspecție fiscală a procedat la reîntregirea tranzacțiilor efectuate de societate pentru a reflecta conținutul economic al acestora, conform prevederilor art. 11 alin. 1 din Legea nr. 571/2003, modificat.

Astfel, s-a calculat un adaos comercial de 20% practicat pe piață (s-a solicitat informații privind adaosul comercial practicat pe piață și s-a constatat că acesta este de 20% la SC SRL, SC SRL).

În consecință, s-a stabilit o bază suplimentară în sumă de și **TVA în sumă de**

Petenta susține că, intenționând lansarea pe piața de consum a acestor mărfuri, deși net superioare calitativ, cât și sub aspectul prețului, respectiv lei/kg, a abordat o politică de preț promoțional, respectiv o strategie de marketing practică pe scară largă, în cazul lansării de produse noi.

Societatea susține că în mod greșit organul fiscal a ajustat suma veniturilor și cheltuielilor conform prevederilor art. 11 alin. 2 din Codul fiscal, întrucât consideră că sunt aplicabile prevederile pct. 23 și ale pct. 35 lit. b și pct. 33 din HG 44/2004, fiind vorba de prețuri care sunt supuse reducerilor speciale legate de introducerea produselor noi pe piață.

La **art. 11 alin. 2** din Codul fiscal se stipulează că:

“(2) În cadrul unei tranzacții între persoane române și persoane nerezidente afiliate, precum și între persoane române afiliate, autoritățile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricăreia dintre persoane, după cum este necesar, pentru a reflecta prețul de piață al bunurilor sau al serviciilor furnizate în cadrul tranzacției. La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor între persoane afiliate se folosește cea mai adecvată dintre următoarele metode: [...].”

Din acest text de lege se reține că autoritățile fiscale pot ajusta suma venitului sau a cheltuielii oricăreia dintre persoane, după cum este necesar, pentru a reflecta prețul de piață al bunurilor sau al serviciilor furnizate în cadrul tranzacției încheiate între persoane române și persoane nerezidente afiliate, precum și între persoane române afiliate.

Rezultă că prevederile art. 11 alin. 2 se aplică pentru tranzacțiile încheiate între persoane române și persoane nerezidente afiliate, precum și între persoane române afiliate, nefiind aplicabile societății în cauză, aceasta nedesfășurând activitate cu societăți afiliate.

De asemenea, prevederile pct. 23 și 35 din HG 44/2004, invocate de contestatoare, se referă la aplicarea prevederilor art. 11 alin. 2 din Codul fiscal.

Precizăm că prevederile art. 11 alin. 2 din Codul fiscal nu sunt invocate de organele de inspecție fiscală în actul administrativ fiscal atacat.

În decizia de impunere atacată, la pagina 4 pct. 2.1.3. “Temeiul de drept” organele fiscale invocă prevederile art. 11 alin. 1 din Codul fiscal.

Prin urmare, susținerile societății nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației, prevederile art. 11 alin. 2 din Codul fiscal, nefiind aplicabile în situația de față.

În susținerea afirmațiilor sale, contestatoarea are sarcina de a-și dovedi actele și faptele sale, conform prevederilor **art. 65 alin. 1** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se prevede că:

ART. 65

„Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

[...]”.

- Potrivit prevederilor **art. 209** din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată,

ART. 206

„Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

[...]

d) dovezile pe care se întemeiază;

[...]”.

Din prevederile legale menționate se reține că sarcina probei revine contribuabilului.

De asemenea, rezultă că, în contestație, petentul trebuie să menționeze dovezile pe care se întemeiază.

Din documentele existente la dosar rezultă că societatea nu a depus nici un document în susținerea cauzei.

Potrivit doctrinei, de reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art. 1169 din Codul civil unde se precizează că „cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească”. Acest articol nu a fost abrogat, fiind în prezent în vigoare, conform art. 230 din Legea nr. 71/2011 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatorul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, constatarea care se impune este aceea că sarcina probei revine contestatorului.

Se reține că sarcina probei nu implică un drept al contestatorului, ci un imperativ al interesului personal ale acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

În susținerea afirmațiilor sale, societatea nu aduce argumente concludente de natură să combată constatările organelor de inspecție fiscală și nu depune documente care să demonstreze susținerile sale.

Astfel, petenta nu depune documente prin care să facă dovada că a efectuat activități promoționale. Mai mult, în referatul nr. privind contestația formulată de societate, organele fiscale fac precizarea că societatea nu a introdus produse noi pe piață, întrucât a mai efectuat achiziții intracomunitare din Austria, de la același furnizor și pentru aceleași sortimente și calități, în condițiile în care în anii anteriori a vândut aceleași produse.

În ceea ce privește susținerea petentei că a practicat prețuri de vânzare la nivelul celor de achiziție pentru a putea introduce produsele noi pe piață, precizăm că această afirmație nu poate fi reținută în soluționarea favorabilă a contestației, întrucât scopul oricărei activități economice este acela de a obține profit care se obține prin practicarea unui adaos comercial aplicat asupra prețului de achiziției.

- Conform prevederilor **art. 17** din OG 99/2000, republicată, privind comercializarea produselor și serviciilor de piață,

ART. 17

“Este interzis oricărui comerciant să ofere sau să vândă produse în pierdere, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 16 lit. a) - c), e) - i), precum și în cazul produselor aflate în pachete de servicii. Prin vânzare în pierdere, în sensul prezentei ordonanțe, se înțelege orice vânzare la un preț egal sau inferior costului de achiziție, astfel cum acesta este definit în reglementările legale în vigoare”.

Având în vedere prevederile legale citate și analizate, precum și faptul că societatea nu depune documente de natură să combată constatările organelor de inspecție fiscală, rezultă că în mod legal organele fiscale au stabilit suplimentar în sarcina acesteia **TVA în sumă de**, drept pentru care **urmează a se respinge ca neîntemeiată** contestația formulată cu privire la această sumă.

De asemenea, având în vedere că nu se contestă modul de calcul al **accesoriilor** în sumă de lei, și luând în considerare că pentru suma care le-a generat contestația a fost respinsă, faptul că debitul este datorat și nu a fost achitat, potrivit principiului de drept **„accessorium sequitur principale”** – **accesoriul urmează principalul, urmează a se respinge ca neîntemeiată** contestația și cu privire la această sumă.

2. Referitor la solicitarea S.C. S.R.L. de ridicare a măsurii sechestrului asigurator instituită prin Decizia nr. asupra bunului mobil autoutilitară conform procesului verbal de sechestr, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Suceava prin Biroul soluționare contestații se poate investi cu soluționarea acestei solicitări, în condițiile în care acest capăt de cerere nu are caracter de cale administrativă de atac.

În fapt, societatea solicită ridicarea măsurii sechestrului asigurator instituită prin Decizia nr. asupra bunului mobil autoutilitară conform procesului verbal de sechestru.

În drept, art. 205 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, stipulează că o contestație se formulează împotriva unui titlu de creanță sau împotriva altor acte administrative fiscale:

ART. 205

“Posibilitatea de contestare

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit legii. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezat în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal sau prin lipsa acestuia, în condițiile legii”.

• **art. 209 la alin. 1** din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, susține ideea că Direcția Generală a Finanțelor Publice prin Biroul de soluționare a contestațiilor are următoarea competență:

“ART. 209

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare se soluționează de către:

a) structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene sau a municipiului București, după caz, în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii, pentru contestațiile care au ca obiect impozite, taxe, contribuții, datorie vamală, accesorii ale acestora, măsura de diminuare a pierderii fiscale, în cuantum de până la 3 milioane lei, precum și pentru contestațiile îndreptate împotriva deciziilor de reverificare, cu excepția celor emise de organele centrale cu atribuții de inspecție fiscală;

[...]”.

Se înțelege astfel că Biroul soluționare contestații, din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava, are competență de soluționare a contestațiilor formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsuri, precum și împotriva deciziei de reverificare.

În ceea ce privește solicitarea societății de ridicare a măsurii sechestrului asigurator, sunt aplicabile prevederile art. 130 din OG 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, unde se precizează că:

ART. 130

“Ridicarea măsurilor asigurătorii

Măsurile asigurătorii instituite potrivit art. 129 se ridică, prin decizie motivată, de către creditorii fiscali, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției prevăzute la art. 127, după caz”.

Conform acestor prevederi legale, măsurile asigurătorii instituite se ridică, prin decizie motivată, de către creditorii fiscali, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garanției.

- Întrucât societatea solicită ridicarea măsurii sechestrului asigurator instituită prin Decizia nr.07.2012, sunt aplicabile prevederile **potrivit pct. 9.8** din Ordinul președintelui ANAF nr. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, prevederi menținute și prin OMFP 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală:

“[...]

9.9. În cazul în care contestațiile sunt astfel formulate încât au și alt caracter pe lângă cel de cale administrativă de atac, pentru aceste aspecte cererea se va înainta organelor competente de către organul investit cu soluționarea căii administrative de atac, după soluționarea acesteia.

[...]”.

Având în vedere prevederile legale mai sus citate, solicitarea contestatoarei de ridicare a măsurii sechestrului asigurator instituită prin Decizia nr. asupra bunului mobil autoutilitară conform procesului verbal de sechestr nu intră în competența de soluționare a Biroului soluționare contestații din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice a județului Suceava, **urmând a se înainta** organelor de administrare din cadrul Administrației Finanțelor Publice Fălticeni, competente în soluționarea acestui capăt de cerere.

Pentru considerentele prezentate în conținutul deciziei și în temeiul prevederilor legale invocate și în baza art. 216 din OG 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, se:

DECIDE:

1. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulate de S.C. S.R.L. împotriva măsurilor stabilite prin Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală nr., înregistrată la

Activitatea de inspecție fiscală sub nr., cu privire la suma de,
reprezentând:

-– TVA ;
-– dobânzi aferente TVA.

2. Transmiterea dosarului către Administrația Finanțelor Publice a Fălticeni spre competență soluționare a capătului de cerere privind **solicitarea S.C. S.R.L. de ridicare a măsurii sechestrului asigurator instituită prin Decizia nr.**, pentru a se proceda conform reglementărilor legale în domeniu.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Suceava, în termen de 6 luni de la data comunicării, conform procedurii legale.